

Arrest

nr. 152 323 van 11 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van sjjiitisch Arabische origine bent, en op 13 maart 1985 in Nasseriyah (provincie Thi-Qar) geboren bent. U woonde steeds in Nasseriyah al-Sharqiyah. Na het doorlopen van de lagere school ging u aan de slag als arbeider. In 2004 trad u in dienst van het Iraakse leger. U werd als soldaat ('jundi') onderverdeeld bij 'firqa' 3 (divisie), 'liwa' 48 (brigade), istikhbaraat ('veiligheidsdienst'), gekazerneerd in het al-Kasek kamp in Mosul. Datzelfde jaar huwde u met uw huidige echtgenote, (I.S.). Ondertussen hebben jullie drie zonen en een dochter. In 2007 werd u gepromoveerd tot 'naib arif' ('sergeant-korporaal'). In juli dat jaar maakte u de overstap naar firqa 12, gekazerneerd te Kirkuk. In 2013 raakte u gewond bij gevechten in Kirkuk. U hield er enkele littekens aan de arm en neus aan over.

Omstreeks juni 2014 begon IS ('Islamitische Staat') zijn opmars in Irak. Op 9 juni 2014 kreeg uw eenheid de opdracht om jullie posities te verlaten en naar het Kiwan kamp te gaan. Onderweg kwam het tot een confrontatie met de Koerdische peshmerga's (strijders). Uw eenheid week uit naar het kamp van de liwa, gevestigd in het voormalige huis van Ali Hassan Al-Majid, de beruchte neef van Saddam Hoessein. De dag erna was er een nieuwe confrontatie met de Koerdische peshmerga's. Deze keer kwam het tot een vuurgevecht waarbij jullie zich op bevel van jullie oversten overgaven. Na het incident kregen jullie verlof. Een kleine maand later werd de firqa hervormd. Jullie werden opnieuw opgeroepen en dienden zich aan te melden in het kamp van al-Noneiniya. Uw eenheid werd naar het Warar kamp, Ramadi, gestuurd, waar jullie werden onderverdeeld in fawj 3, liwa 38, firqa 10. Jullie kwamen aan de frontlinie terecht en namen geregeld deel aan de gevechten tegen IS en Al-Hasht al-Shaabi, onder andere in Khemsa Kilo, Al-Warar, Hay At-Tamiim, Al-Bousouda, en Jisr Al-Jabani. De milities hadden de controle over het Iraakse leger overgenomen en gaven de bevelen. Jullie kregen van hen de opdracht om vanaf het eerste vijandelijk schot het vuur te openen, zonder onderscheid te maken tussen vijandelijke troepen of burgerbevolking. U weigerde dergelijke bevelen te volgen en bent er zeker van dat u geen slachtoffers heeft gemaakt.

Op 4 augustus 2014 kreeg u verlof en keerde u terug naar uw familie in Nasseriya. Kort voordien was u met uw gezin verhuisd naar een huurwoning in Aridou. Op 14 augustus 2014 diende u zich aan bij uw eenheid. U merkte dat u niet langer in staat was om de bevelen uit te voeren en u wou niet meer met geweld geconfronteerd te worden. U besloot daarom te deserteren. Op 3 september 2014 verliet u ongemerkt uw eenheid, samen met een groep soldaten die op verlof vertrokken. U keerde terug naar de huurwoning in Aridou.

Een tweetal weken na uw desertie ontving u een dreigbrief van Seraya As-Salam, een aftakking van het Mehdileger. Ze waren op de hoogte van uw desertie en eisten dat u zich binnen de drie dagen aanmeldde bij uw eenheid. Indien u weigerde was uw lot bezegeld. U gaf geen gevolg aan hun verzoek. Twee dagen later merkte u bij een bezoek aan de markt dat enkele onbekende personen u in de gaten hielden. Uit hun uiterlijk kon u opmaken dat het om criminelen ging. Ze volgden u en vatten post voor uw huis. U beseftte dat u niet langer veilig was en besloot met uw gezin onder te duiken bij uw schoonfamilie in Suq Ahouyoug. De volgende dag werd uw woning in Aridou beschoten. Na ontvangst van de dreigbrief had u een paspoort aangevraagd en ondertussen verkregen. U gebruikte het paspoort om op 1 oktober 2014 van Najaf naar het Koerdisch gebied in Noord-Irak te vliegen. Vervolgens reisde u verder naar Istanbul. Op 26 oktober 2014 verliet u Istanbul en reisde u over land naar België. Op 4 november 2014 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 10/08/2009, nationaliteitsbewijs dd. 30/06/2013, huwelijksakte dd. 13/09/2004, verzendbewijs DHL dd. 11/11/2014, 15 foto's i.v.m. militaire carrière, kopie militaire badge van Ministerie van Defensie dd. 01/07/2009, 'Iraqi Armed Forces Identification Card' dd. 05/09/2004, loonbrief, verlofbrief, dreigbrief dd. 23/09/2014.

B. Motivering

Uit een grondige analyse van uw asielaanvraag blijkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingestatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Om te beginnen maakt u onvoldoende aannemelijk dat u werkelijk tot 3 september 2014 in het Iraakse leger heeft gediend. Het CGVS erkent dat u een zekere kennis lijkt te hebben van de troepenbewegingen sinds juni 2014 (zie CGVS, p. 15, 20-21). Daartegenover staat echter dat u geen overtuigend begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u na 2012 effectief in militaire dienst was. De meest recente foto die u voorlegt dateert uit dat jaar (zie Documenten, foto e), de andere werden voordien genomen (zie CGVS, p. 9). Bovendien valt uit de foto's uiteraard onmogelijk af te leiden in welk jaar en/of op welke plaats ze werden genomen. Hun bewijswaarde is op dat vlak dus zeer relatief. Verder legt u twee militaire badges voor. De eerste dateert van september 2004 en was slechts geldig tot 2007. U heeft de badge nadien niet meer gebruikt en wisselde hem naar eigen zeggen in voor de tweede badge (zie CGVS, p. 10). Die badge heeft op zijn beurt weinig bewijswaarde, aangezien het om een kopie, en dus makkelijk te manipuleren document gaat (zie CGVS, p. 10). Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over het document. Zo stelt u dat het om een conforme, legale kopie gaat (zie CGVS, p. 10), terwijl het op zich weinig meer dan een geplastificeerde kleurenkopie is. Bovendien is het opmerkelijk dat u de originele badge naar eigen zeggen wegsmeet op 14 augustus 2014, op een moment dat u nog in dienst was. Volgens u deed u dit uit voorzorg, om niet in de problemen te komen wanneer IS u zou controleren (zie CGVS, p. 10). Vreemd genoeg beweert u tegelijkertijd dat u nadien de kopie van de badge bleef gebruiken. Men kan zich daarom vragen stellen bij het nut van een dergelijke voorzorgsmaatregel. Indien u werkelijk voor represailles vreesde, is het opmerkelijk dat u zich op dergelijke weinig effectieve maatregelen beriep. Bovendien kan men zich vragen stellen bij de inhoud van de badge. Terwijl u doorheen het gehoor meermaals aangeeft dat u sinds 2007 de rang 'naib arif'

bekleedde (zie CGVS, p. 7, 10), vermeldt de badge, alhoewel die pas in 2009 werd opgesteld, 'jundi owwal' ('soldaat eerste klas') als rang (zie Documenten, kopie militaire badge van Ministerie van Defensie dd. 01/07/2009). Dat is merkwaardig aangezien op de badge wordt vermeld dat de badge enkel geldig is voor de graad die op dat moment wordt bekleed. Hiermee geconfronteerd raakt u niet verder dan te stellen dat het chaotisch is in de regio en dat de milities doen wat ze willen (zie CGVS, p. 10). Dat is uiteraard geen geldige verschuiving voor het feit dat de kaart verkeerde informatie bevat. Dat u doorheen de jaren maar één identificatiekaart had waarop verkeerde informatie wordt vermeld, is weinig geloofwaardig en doet twijfels rijzen bij de authenticiteit en herkomst van de kopie, alsook bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook omtrent uw andere documenten, met name de loonbrief en verlofbrief, rijzen twijfels bij de authenticiteit. U beweert dat het om originele documenten gaat, documenten die u rechtstreeks van de legerleiding heeft ontvangen (zie CGVS, p. 11). Het CGVS heeft daar echter sterke twijfels bij. Het gaat overduidelijk om twee scans of kopieën die op een blanco pagina werden afgedrukt en er nadien werden afgescheurd. Het is trouwens opvallend dat op uw verlofbrief zowel de stempels, handtekening van uw overste, als de verlofperiode gekopieerd zijn, terwijl uw naam en gegevens pas nadien met balpen werden ingevuld (zie Documenten, verlofbrief). U beweert dat dit de officiële lay-out van dergelijke documenten is (zie CGVS, p. 11), maar dat komt hoogst ongeloofwaardig over. Men mag redelijkerwijs aannemen dat dergelijke officiële documenten aan andere vormvereisten dienen te voldoen. Bovendien beweert u de loonbrief en verlofbrief reeds bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben voorgelegd (zie CGVS, p. 14), terwijl het administratief dossier daar - in tegenstelling tot de andere door u voorgelegde documenten - geen enkel spoor van bevat. Het komt weinig aannemelijk over dat de medewerkers van DVZ wel kopieën maakten van uw overige documenten en sommige documenten zelfs inhielden, maar deze twee essentiële documenten links lieten liggen. Dat u uw militaire carrière na (op zijn minst) 2012 dient te staven met documenten van hoogst twijfelachtig allooi, doet ernstige twijfels rijzen bij uw verklaringen als zou u tot september 2014 in dienst zijn geweest.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u bijzonder onduidelijk bent over het tijdstip waarop de Amerikanen Irak verlieten. Terwijl het algemeen geweten is dat de Amerikanen vanaf 2007 hun troepen terugtrokken en de macht eind 2011 definitief overdroegen aan de Iraakse ordediensten, kan u hier als militair geen afdoend antwoord op bieden. U beweert dat de Amerikanen in 2007 uit uw firqa vertrokken en dat ze sinds 2008 enkel nog opleidingen gaven. Vervolgens geeft u een ontwijkend antwoord en stelt u dat u het enkel over uw firqa heeft, om daarna toe te geven dat u niet weet wanneer de Amerikanen Irak verlieten (zie CGVS, p. 7-8). Het hoeft geen betoog dat een dergelijk omfloerst antwoord vreemd overkomt uit de mond van een militair die tien jaar lang onafgebroken op verschillende plaatsen in Irak heeft gediend. Het doet bijkomende twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u geschetste militaire carrière.

Daarnaast heeft het CGVS twijfels bij uw verklaringen over uw desertie en de bedreigingen die u ontving.

U verklaart dat u er van op de hoogte was dat desertie vanuit de legerleiding bestraft kon worden met drie jaar cel. Evengoed wist u dat desertie na de opmars van IS niet langer werd gedoogd en dat men er strenger tegen optrad (zie CGVS, p. 17-18). U wist ook dat deserteurs actief werden opgespoord door de politie (zie CGVS, p. 16). Het is dan ook merkwaardig dat u na uw desertie in uw eigen woning ging wonen, ook al stond dat adres bekend als uw gewoonlijke verblijfplaats. Het hoeft geen betoog dat dit enigszins bevreemdend overkomt, gezien de penibele situatie waarin u zich bevond. Hiermee geconfronteerd antwoordt u weinig meer dan dat u geen lucht had om dat te vermijden (zie CGVS, p. 16). Dergelijk antwoord is op zich geen afdoende verklaring voor uw onvoorzichtigheid.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in de periode na uw desertie geregeld het huis verliet om naar de markt te gaan of inkopen te doen (zie CGVS, p. 17). Dat u dergelijke simpele huishoudelijke taken zelf uitvoerde in plaats van aan anderen over te laten, goed wetende dat u mogelijks gevaar liep, lijkt niet in overeenstemming te brengen met uw vrees voor vervolging.

Verder hield uw desertie u niet tegen om tussen 23 september en 1 oktober, u was toen reeds weken gedeserteerd en dus onwettig afwezig, eigenhandig een reispaspoort aan te vragen (zie CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u zich verschillende malen heeft aangemeld (zie CGVS, p. 13). Het is uiteraard weinig aannemelijk dat een gedeserteerde militair, voortvluchtig voor zowel de overheid als de sjiitische milities, zich tot de autoriteiten richt om een reisdocument te bekomen en op die manier zichzelf en zijn intenties om het land te verlaten kenbaar maakt. Gezien de ernst van de door u ingeroepen vrees komt dat weinig overtuigend over. Dat u vervolgens zonder probleem het paspoort kon bekomen ondergraaft de stelling dat u door de Iraakse overheid werd gezocht wegens desertie. Bovendien is het opmerkelijk dat u het paspoort heeft gebruikt om van Najaf naar Noord-Irak te vliegen. Niet enkel is het opmerkelijk dat u niet voorzichtiger was bij uw uitreis uit Irak, dat u echter zonder problemen de verschillende douane- en controleposten kon passeren wijst er allerm minst op dat u omwille van desertie werd gezocht.

Tijdens het gehoor beweert u dat uw naam pas vanaf uw vertrek uit Irak werd geseind bij de diverse controleposten (zie CGVS, p. 13). Ook dat is weinig aannemelijk, aangezien u op dat moment reeds meer dan een maand gedeserteerd was. Men mag dan ook verwachten dat de legerleiding uw desertie reeds veel eerder had opgemerkt en u had geseind, niet in het minst omdat de milities wél op de hoogte bleken van uw desertie, cfr. de diverse bedreigingen. Dergelijke verklaringen lijken er enkel op gericht uw relaas een enigszins consistent en plausibel karakter te geven, en te verklaren waarom u zonder probleem het land kon verlaten. Wanneer tijdens het gehoor wordt ingegaan op de reden waarom u vermoedt dat uw naam pas na uw vertrek werd geseind, geraakt u niet verder dan blote beweringen waar zeer weinig overtuigingskracht vanuit gaat. Zo poneert u dat uw echtgenote het via uw neef, een taxichauffeur, vernam. Die vernam het op zijn beurt van zijn klanten, gewone burgers. U heeft er echter geen idee van hoe die gewone burgers konden weten dat uw naam geseind stond. Wanneer om verduidelijking wordt gevraagd, geraakt u niet verder dan te stellen dat 'het nu eenmaal zo is' en dat 'de namen van deserteurs worden geseind' (zie CGVS, p. 14). Dergelijke algemeenheden volstaan niet om het CGVS er van te overtuigen dat uw naam geseind staat, nadat u eerst op legale wijze het land had kunnen verlaten.

Ook uw verklaringen over de dreigementen door de (sjiitische) milities kunnen niet overtuigen. U verklaart dat u twee weken na uw desertie, volgens de dreigbrief van 23 september 2014, een dreigbrief ontving. Een tweetal dagen later werd u door onbekenden gevolgd, waarna u het huis verliet. De volgende dag werd uw woning beschoten. Wat de dreigbrief betreft is het opmerkelijk dat u de duidelijke doodsb bedreiging aanvankelijk naast u neerlegde. Meer zelfs, u verklaart dat u het dreigement niet serieus nam (zie CGVS, p. 14). In de door u geschetste context komt dat uiteraard allesbehalve overtuigend of plausibel over. In de dreigbrief staat namelijk klaar en duidelijk te lezen dat uw lot bezegeld was indien u niet binnen de drie dagen gehoor gaf aan hun eis (zie Documenten, dreigbrief dd. 23/09/2013). Men mag dan ook verwachten dat u na ontvangst van de dreigbrief, een duidelijke indicatie dat uw belagers u op het spoor waren en dat het hen menens was, meer voorzichtigheid aan de dag had gelegd en de gepast voorzorgsmaatregelen had getroffen. Net voor het verstrijken van de deadline naar de lokale markt gaan (zie CGVS, p. 17), staat daar haaks op. Bovendien is het CGVS niet overtuigd van de authenticiteit van de dreigbrief. Het betreft namelijk een getypt document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Dergelijke documenten hebben slechts enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen. Dat blijkt niet het geval te zijn.

Wat de andere incidenten betreft merkt het CGVS op dat u die bij DVZ niet heeft vermeld of heeft toegelicht bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS. Bij het invullen van de Vragenlijst stelde u weinig meer dan dat 'u doorhad dat u gevisieerd werd door bepaalde personen' (zie Vragenlijst, vraag 3.5, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u zich in dergelijke vage en algemene bewoordingen uitliet over de nochtans zeer expliciete feiten, met name het feit dat u werd achtervolgd door criminelen en dat uw woning nadien werd beschoten, is zeer frappant. Men mag verwachten dat u dergelijke ernstige feiten van meet af aan in duidelijke bewoordingen had gemeld bij het invullen van de Vragenlijst. Gevraagd naar een verklaring, stelt u dat u het op advies van de medewerker van DVZ niet heeft vermeld (zie CGVS, p. 17). Gezien de ernst van de feiten komt dit zeer opnieuw zeer twijfelachtig over. De medewerker van de DVZ heeft er immers geen enkel belang bij u dit af te raden of uw verklaringen niet volledig te noteren.

U heeft verder geen bijkomende indicaties dat u als deserteur wordt beschouwd en daarom moet vrezen voor vervolging. U beweert enkel dat u uw familie niet contacteert uit voorzorg. De milities controleren volgens u het telefoonverkeer en u wil uw familie niet in gevaar brengen (zie CGVS, p. 6). U heeft echter geen concrete indicaties dat uw telefoonverkeer wordt gecontroleerd, u leidt dat enkel af uit 'wat u van andere personen heeft gehoord' (zie CGVS, p. 6). Dergelijke blote beweringen en hypothesen overtuigen niet.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten bevestigen namelijk enkel uw identiteit en afkomst. Die zaken staan hier niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de kopie van uw huwelijksakte, een document dat enkel uitspraak doet over uw burgerlijke staat. Het verzendbewijs van DHL bevestigt enkel dat u een zending uit Irak heeft ontvangen. Geen van de documenten spreekt zich uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u het paspoort niet voorlegt. Volgens u werd het ingehouden door de smokkelaar. Wat daar ook van zij, het betekent dat u over geen enkel begin van bewijs beschikt ter staving van uw reisweg en het tijdstip van vertrek uit Irak (zie CGVS, p. 12).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-

Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève, van artikel 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij benadrukt vooreerst dat zijn identiteit, herkomst en nationaliteit niet worden betwijfeld. Voorts stelt hij veel documenten te hebben neergelegd. Hij heeft geprobeerd zijn vraag te expliciteren en heeft alle relevante elementen met een duidelijk en nauwkeurig verhaal gepresenteerd. Hij legde ook bewijzen voor betreffende zijn vervolgingsproblematiek. Hij heeft een dreigbrief neergelegd.

Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) erkent dat hij een zekere kennis leek te hebben van de troepenbewegingen sinds juni 2014. Tevens citeert hij zijn verklaringen hierover tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verzoeker heeft uitgelegd wat hij heeft gedaan vanaf zijn desertie. Hij legde zijn profiel en carrière uit. Het is verkeerd dat het CGVS beweert dat hij geen overtuigend begin van bewijs kon voorleggen. Hij gaf een precies en duidelijk verhaal en zijn gehoor is compleet. Het CGVS trekt de documenten van verzoeker in twijfel op basis van een eenvoudige bewering die op geen objectief onderzoek berust. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielaanvragen en de beoordeling van documenten en verwijt het CGVS dat geen aanvullend onderzoek werd gedaan.

Verzoeker heeft een dreigbrief ontvangen, werd als verrader beschouwd en met de dood bedreigd. Hij had geen keuze behalve vluchten. Het CGVS stelt zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en duurzame bescherming van verzoeker. Het is duidelijk dat verzoeker voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat het verkeerd is om te beweren dat de algemene veiligheidssituatie in Zuid-Irak betrekkelijk stabiel bleef. Ter staving citeert hij een passage uit het Franse reisadvies inzake Irak. Verzoeker heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen en is in de onmogelijkheid om terug te keren naar Irak.

2.2.1. Verweerder legt op 12 augustus 2015 en door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de “COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2.1. Na de terechtzitting van 26 augustus 2015 verstuurt verzoeker op 2 september 2015 per aangetekende zending volgende documenten aan de Raad: de overlijdensakte van zijn broer en een arrestatiebevel.

2.2.2.2. Verzoeker geeft geen verantwoording waarom de op 2 september 2015 toegestuurde documenten niet op de terechtzitting van 26 augustus 2015 konden worden bijgebracht. De heropening van de debatten wordt ook niet gevraagd in de brief van 2 september 2015.

Omtrent de voormelde stukken dient te worden opgemerkt dat indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, een nieuwe rechtsdag moet worden vastgesteld en de tegenpartij in de gelegenheid moet worden gesteld de voorgebrachte nieuwe

gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908). De door verzoeker bijgebrachte extra stukken werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten. De heropening van de debatten wordt niet gevraagd. Derhalve worden zij, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. Verzoeker betoogt dat het CGVS ten onrechte stelt dat hij geen overtuigende bewijsstukken bijbracht ter staving van zijn tewerkstelling in het leger tot in september 2014. Hij verwijt het CGVS dat geen bijkomend onderzoek werd gedaan naar de stukken. Tevens beweert hij dat de documenten in twijfel zouden worden getrokken op basis van een eenvoudige bewering die niet op objectief onderzoek berust. Dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS geenszins moet bewijzen dat de neergelegde stukken vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Het CGVS kan ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid oordelen dat de neergelegde stukken overtuigingskracht ontberen. *In casu* heeft het CGVS als volgt geoordeeld betreffende de documenten waarmee verzoeker zijn activiteiten voor het Iraakse leger tracht te staven:

“Daartegenover staat echter dat u geen overtuigend begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u na 2012 effectief in militaire dienst was. De meest recente foto die u voorlegt dateert uit dat jaar (zie Documenten, foto e), de andere werden voordien genomen (zie CGVS, p. 9). Bovendien valt uit de foto's uiteraard onmogelijk af te leiden in welk jaar en/of op welke plaats ze werden genomen. Hun bewijswaarde is op dat vlak dus zeer relatief. Verder legt u twee militaire badges voor. De eerste dateert van september 2004 en was slechts geldig tot 2007. U heeft de badge nadien niet meer gebruikt en wisselde hem naar eigen zeggen in voor de tweede badge (zie CGVS, p. 10). Die badge heeft op zijn beurt weinig bewijswaarde, aangezien het om een kopie, en dus makkelijk te manipuleren document gaat (zie CGVS, p. 10). Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over het document. Zo stelt u dat het om een conforme, legale kopie gaat (zie CGVS, p. 10), terwijl het op zich weinig meer dan een geplastificeerde kleurenkopie is. Bovendien is het opmerkelijk dat u de originele badge naar eigen zeggen wegsmeet op 14 augustus 2014, op een moment dat u nog in dienst was. Volgens u deed u dit uit voorzorg, om niet in de problemen te komen wanneer IS u zou controleren (zie CGVS, p. 10). Vreemd genoeg beweert u tegelijkertijd dat u nadien de kopie van de badge bleef gebruiken. Men kan zich daarom vragen stellen bij het nut van een dergelijke voorzorgsmaatregel. Indien u werkelijk voor represailles vreesde, is het opmerkelijk dat u zich op dergelijke weinig effectieve maatregelen beriep. Bovendien kan men zich vragen stellen bij de inhoud van de badge. Terwijl u doorheen het gehoor meermaals aangeeft dat u sinds 2007 de rang 'naib arif' bekleedde (zie CGVS, p. 7, 10), vermeldt de badge, alhoewel die pas in 2009 werd opgesteld, 'jundi owwal' ('soldaat eerste klas') als rang (zie Documenten, kopie militaire badge van Ministerie van Defensie dd. 01/07/2009). Dat is merkwaardig aangezien op de badge wordt vermeld dat de badge enkel geldig is voor de graad die op dat moment wordt bekleed. Hiermee geconfronteerd raakt u niet verder dan te stellen dat het chaotisch is in de regio en dat de milities doen wat ze willen (zie CGVS, p. 10). Dat is uiteraard geen geldige verschuiving voor het feit dat de kaart verkeerde informatie bevat. Dat u doorheen de jaren maar

één identificatiekaart had waarop verkeerde informatie wordt vermeld, is weinig geloofwaardig en doet twijfels rijzen bij de authenticiteit en herkomst van de kopie, alsook bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook omtrent uw andere documenten, met name de loonbrief en verlofbrief, rijzen twijfels bij de authenticiteit. U beweert dat het om originele documenten gaat, documenten die u rechtstreeks van de legerleiding heeft ontvangen (zie CGVS, p. 11). Het CGVS heeft daar echter sterke twijfels bij. Het gaat overduidelijk om twee scans of kopieën die op een blanco pagina werden afgedrukt en er nadien werden afgescheurd. Het is trouwens opvallend dat op uw verlofbrief zowel de stempels, handtekening van uw overste, als de verlofperiode gekopieerd zijn, terwijl uw naam en gegevens pas nadien met balpen werden ingevuld (zie Documenten, verlofbrief). U beweert dat dit de officiële lay-out van dergelijke documenten is (zie CGVS, p. 11), maar dat komt hoogst ongeloofwaardig over. Men mag redelijkerwijs aannemen dat dergelijke officiële documenten aan andere vormvereisten dienen te voldoen. Bovendien beweert u de loonbrief en verlofbrief reeds bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben voorgelegd (zie CGVS, p. 14), terwijl het administratief dossier daar - in tegenstelling tot de andere door u voorgelegde documenten - geen enkel spoor van bevat. Het komt weinig aannemelijk over dat de medewerkers van DVZ wel kopieën maakten van uw overige documenten en sommige documenten zelfs inhielden, maar deze twee essentiële documenten links lieten liggen.”

De voormelde, concrete vaststellingen vormen, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, geen eenvoudige bewering. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker zijn militaire carrière na (op zijn minst) 2012 dient te staven met documenten van hoogst twijfelachtig allooi, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hij tot in september 2014 in dienst zou zijn geweest van het Iraakse leger. Dat hij wel enige kennis zou hebben gehad van de troepenbewegingen sedert juni 2014 weegt hiertegen niet op. Dergelijke kennis kan immers zijn verworven door het volgen van de actualiteit of via ex-collega's in het leger en indien verzoeker werkelijk tot in september 2014 in het Iraakse leger had gediend, mocht van hem worden verwacht dat hij hiervan overtuigende bewijsstukken zou kunnen voorleggen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd:

“Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u bijzonder onduidelijk bent over het tijdstip waarop de Amerikanen Irak verlieten. Terwijl het algemeen geweten is dat de Amerikanen vanaf 2007 hun troepen terugtrokken en de macht eind 2011 definitief overdroegen aan de Iraakse ordediensten, kan u hier als militair geen afdoend antwoord op bieden. U beweert dat de Amerikanen in 2007 uit uw firqa vertrokken en dat ze sinds 2008 enkel nog opleidingen gaven. Vervolgens geeft u een ontwijkend antwoord en stelt u dat u het enkel over uw firqa heeft, om daarna toe te geven dat u niet weet wanneer de Amerikanen Irak verlieten (zie CGVS, p. 7-8). Het hoeft geen betoog dat een dergelijk omfloerst antwoord vreemd overkomt uit de mond van een militair die tien jaar lang onafgebroken op verschillende plaatsen in Irak heeft gediend. Het doet bijkomende twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u geschetste militaire carrière.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker voert daarenboven geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

“Daarnaast heeft het CGVS twijfels bij uw verklaringen over uw desertie en de bedreigingen die u ontving.

U verklaart dat u er van op de hoogte was dat desertie vanuit de legerleiding bestraft kon worden met drie jaar cel. Evengoed wist u dat desertie na de opmars van IS niet langer werd gedoogd en dat men er strenger tegen optrad (zie CGVS, p. 17-18). U wist ook dat deserteurs actief werden opgespoord door de politie (zie CGVS, p. 16). Het is dan ook merkwaardig dat u na uw desertie in uw eigen woning ging wonen, ook al stond dat adres bekend als uw gewoonlijke verblijfplaats. Het hoeft geen betoog dat dit enigszins bevreemdend overkomt, gezien de penibele situatie waarin u zich bevond. Hiermee geconfronteerd antwoord u weinig meer dan dat u geen lucht had om dat te vermijden (zie CGVS, p. 16). Dergelijk antwoord is op zich geen afdoende verklaring voor uw onvoorzichtigheid.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in de periode na uw desertie geregeld het huis verliet om naar de markt te gaan of inkopen te doen (zie CGVS, p. 17). Dat u dergelijke simpele huishoudelijke taken zelf uitvoerde in plaats van aan anderen over te laten, goed wetende dat u mogelijks gevaar liep, lijkt niet in overeenstemming te brengen met uw vrees voor vervolging.

Verder hield uw desertie u niet tegen om tussen 23 september en 1 oktober, u was toen reeds weken gedeserteerd en dus onwettig afwezig, eigenhandig een reispaspoort aan te vragen (zie CGVS, p. 13).

Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u zich verschillende malen heeft aangemeld (zie CGVS, p. 13). Het is uiteraard weinig aannemelijk dat een gedeserteerde militair, voortvluchtig voor zowel de overheid als de sjiitische milities, zich tot de autoriteiten richt om een reisdocument te bekomen en op die manier zichzelf en zijn intenties om het land te verlaten kenbaar maakt. Gezien de ernst van de door u ingeroepen vrees komt dat weinig overtuigend over. Dat u vervolgens zonder probleem het paspoort kon bekomen ondergraaft de stelling dat u door de Iraakse overheid werd gezocht wegens desertie. Bovendien is het opmerkelijk dat u het paspoort heeft gebruikt om van Najaf naar Noord-Irak te vliegen. Niet enkel is het opmerkelijk dat u niet voorzichtiger was bij uw uitreis uit Irak, dat u echter zonder problemen de verschillende douane- en controleposten kon passeren wijst er allerm minst op dat u omwille van desertie werd gezocht.

Tijdens het gehoor beweert u dat uw naam pas vanaf uw vertrek uit Irak werd geseind bij de diverse controleposten (zie CGVS, p. 13). Ook dat is weinig aannemelijk, aangezien u op dat moment reeds meer dan een maand gedeserteerd was. Men mag dan ook verwachten dat de legerleiding uw desertie reeds veel eerder had opgemerkt en u had geseind, niet in het minst omdat de milities wél op de hoogte bleken van uw desertie, cfr. de diverse bedreigingen. Dergelijke verklaringen lijken er enkel op gericht uw relaas een enigszins consistent en plausibel karakter te geven, en te verklaren waarom u zonder probleem het land kon verlaten. Wanneer tijdens het gehoor wordt ingegaan op de reden waarom u vermoedt dat uw naam pas na uw vertrek werd geseind, geraakt u niet verder dan blote beweringen waar zeer weinig overtuigingskracht vanuit gaat. Zo poneert u dat uw echtgenote het via uw neef, een taxichauffeur, vernam. Die vernam het op zijn beurt van zijn klanten, gewone burgers. U heeft er echter geen idee van hoe die gewone burgers konden weten dat uw naam geseind stond. Wanneer om verduidelijking wordt gevraagd, geraakt u niet verder dan te stellen dat 'het nu eenmaal zo is' en dat 'de namen van deserteurs worden geseind' (zie CGVS, p. 14). Dergelijke algemeenheden volstaan niet om het CGVS er van te overtuigen dat uw naam geseind staat, nadat u eerst op legale wijze het land had kunnen verlaten.

Ook uw verklaringen over de dreigementen door de (sjiitische) milities kunnen niet overtuigen. U verklaart dat u twee weken na uw desertie, volgens de dreigbrief van 23 september 2014, een dreigbrief ontving. Een tweetal dagen later werd u door onbekenden gevolgd, waarna u het huis verliet. De volgende dag werd uw woning beschoten. Wat de dreigbrief betreft is het opmerkelijk dat u de duidelijke doodsb bedreiging aanvankelijk naast u neerlegde. Meer zelfs, u verklaart dat u het dreigement niet serieus nam (zie CGVS, p. 14). In de door u geschetste context komt dat uiteraard allesbehalve overtuigend of plausibel over. In de dreigbrief staat namelijk klaar en duidelijk te lezen dat uw lot bezegeld was indien u niet binnen de drie dagen gehoor gaf aan hun eis (zie Documenten, dreigbrief dd. 23/09/2013). Men mag dan ook verwachten dat u na ontvangst van de dreigbrief, een duidelijke indicatie dat uw belagers u op het spoor waren en dat het hen menens was, meer voorzichtigheid aan de dag had gelegd en de gepast voorzorgsmaatregelen had getroffen. Net voor het verstrijken van de deadline naar de lokale markt gaan (zie CGVS, p. 17), staat daar haaks op. Bovendien is het CGVS niet overtuigd van de authenticiteit van de dreigbrief. Het betreft namelijk een getypt document waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Dergelijke documenten hebben slechts enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen. Dat blijkt niet het geval te zijn.

Wat de andere incidenten betreft merkt het CGVS op dat u die bij DVZ niet heeft vermeld of heeft toegelicht bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS. Bij het invullen van de Vragenlijst stelde u weinig meer dan dat 'u doorhad dat u geviseerd werd door bepaalde personen' (zie Vragenlijst, vraag 3.5, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u zich in dergelijke vage en algemene bewoordingen uitliet over de nochtans zeer expliciete feiten, met name het feit dat u werd achtervolgd door criminelen en dat uw woning nadien werd beschoten, is zeer frappant. Men mag verwachten dat u dergelijke ernstige feiten van meet af aan in duidelijke bewoordingen had gemeld bij het invullen van de Vragenlijst. Gevraagd naar een verklaring, stelt u dat u het op advies van de medewerker van DVZ niet heeft vermeld (zie CGVS, p. 17). Gezien de ernst van de feiten komt dit zeer opnieuw zeer twijfelachtig over. De medewerker van de DVZ heeft er immers geen enkel belang bij u dit af te raden of uw verklaringen niet volledig te noteren.

U heeft verder geen bijkomende indicaties dat u als deserteur wordt beschouwd en daarom moet vrezen voor vervolging. U beweert enkel dat u uw familie niet contacteert uit voorzorg. De milities controleren volgens u het telefoonverkeer en u wil uw familie niet in gevaar brengen (zie CGVS, p. 6). U heeft echter geen concrete indicaties dat uw telefoonverkeer wordt gecontroleerd, u leidt dat enkel af uit 'wat u van andere personen heeft gehoord' (zie CGVS, p. 6). Dergelijke blote beweringen en hypothesen overtuigen niet."

Hij beperkt zich er immers toe zijn eerdere gezegden te herhalen en te bevestigen en te benadrukken een dreigbrief te hebben neergelegd. Hiermee vermag hij geenszins afbreuk te doen aan de voormelde, concrete motieven omtrent deze gezegden en deze dreigbrief. Deze motieven vinden steun in het

dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De benevens de reeds hoger besproken documenten neergelegde stukken (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak voorts met recht gemotiveerd:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Bovendien voert verweerder met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verweerder wordt gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio van herkomst niet verwickeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoen tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

Verzoeker slaagt er niet in het voorgaande te weerleggen. De door hem geciteerde passage uit het Franse reisadvies inzake Irak is immers niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde landeninformatie. Nog daargelaten dat verzoeker noch dit reisadvies, noch de vindplaats van dit advies bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige inwoners van Frankrijk. Dergelijk advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook blijkt uit de door verzoeker aangehaalde passage niet dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS